

T. vid ändan af ett bord. — 2) Handlingen, då något tillsättes. Se *Tillsätta*, bem. 1, 2, 4.

TILLSE, v. a. 2. (böjes som *Se*) 1) Hafva tillsyn öfver, draga försorg för. *Man måste t., att arbetet blir riktigt gjordt.* — 2) Undersöka. *Jag skall t., om det är möjligt. Man måste först t., huruvida det kan bli nyttigt.*

TILLSKANSKA, v. a. 1. (af gam. t. *zuschanz*) Emot rätt och lag tillägna, förskaffa. Brukas numera mest med refl. pronomen. *T. sig något.* — *Syn.* Tillvälla sig, Tillägna sig, Slå under sig. **TILLSKAPA**, v. a. 1. 1) Skapa, forma, dana. — 2) (fig.) Gifva uppkomst åt, påhitta. *T. behof.* — *Tillskapande*, n. 4. o. *Tillskapning*, f. 2.

TILLSKARFVA, v. a. 1. Genom skarfnig vidfoga. — Äfv. *Skarfva till.* — *Tillskarfvande*, n. 4. o. *Tillskarfning*, f. 2.

TILLSKICKA, v. a. 1. Se *Tillsända*.

TILLSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) 1) Genom påskjutning tillsluta. *T. en låda.* — 2) Göra tillskott. — Äfv. för begge bem. *Skjuta till.* — *Tillskjutande*, n. 4. o. *Tillskjutning*, f. 2.

TILLSKOTT, n. 5. 1) Deltagande i sammanskott. *Hvar och en gjorde ett litet t.* — 2) Andel i sammanskott. *Mitt t. var 50 r.dr.* — 3) Det som efteråt tillägges till hvad förut blifvit sammanskjutet. *Sedernera har fordrats ett t. af 500 r.dr per man.*

TILLSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) 1) Skrifva till någon. *Han har t-vit mig derom.* — 2) I skrift tillägga något till hvad förut blifvit skrifvet. — Äfv. *Skrifva till.* — 3) Tilldela förtjensten af, ge skulden för. *Detta t-ver man honom.* — *Syn.* Tillräkna, Tillägga, Tillägna, Föra ell. skrifva på ens räkning, Beskylla, Debitera, Derivera från. — *Tillskrifning*, f. 2.

TILLSKRUFVA, v. a. 1. Genom skrufning tillsluta. — Äfv. *Skrufva till.* — *Tillskrufvande*, n. 4. o. *Tillskrufning*, f. 2.

TILLSKRYNKLA, v. a. 1. Göra mycket skrynklig. — Äfv. *Skrynkla till.*

TILLSKYNDA, v. a. 1. (af gam. verbet *Skynda*, locka, reta) Förskaffa, förorsaka, tillfoga, ådraga. *Det har t-t honom allmänhetens bevågenhet. Det t-r honom en stor förlust.*

TILLSKYNDAN, f. sing. indef. eller

TILLSKYNDELSE, f. 3. Förorsakande, förvällande. *Utan någons t-an. Lyckans t-else*, en lycklig händelse.

TILLSKÄRA, v. a. 5. (böjes som *Skära*) Skära eller klippa efter mått stycken af tyg eller läder, att deraf förfärdiga klädes- eller skoplagg. — Äfv. *Skära till.* — *T-skuren*, part. pass. (Fig. fam.) *Väl ell. för drygt t.*, nog öfverdrifven. *Knappt t.*, nog knapp, otillräcklig. *Det är knappt t-et för honom*, det är smått för honom. — *Tillskärande*, n. 4. o. *Tillskärning*, f. 2.

TILLSKÄRPA, v. a. 2. Se *Skärpa*.

TILLSLUTA, v. a. 3. (böjes som *Sluta*, endast efter konj. 3.) Göra, att något, som är öppet, stänges, slås igen o. s. v., så att ingen öppning mera finnes. *T. en dörr, en bok. T. ögonen.* — Någon gång säges äfven *Sluta till.* — *Tillslutande*, n. 4. o. *Tillslutning*, f. 2.

TILLSLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) 1) Slå igen. *T. en dörr.* — Vanligare *Slå till.* — 2) Hälla, ösa, slå ett ämne till ett annat. *T. litet vatten till soppan.* — Äfv. *Slå till.* — 3) Tilldela, anslå. *T. någon en pension. De afgifter, som*

äro tillslagna verkets betjening. — 4) Tilldöma. *Godset blef kronan tillslaget.* — V. n. *Tillkomma. Ett annat ondt tillslog.* — Oftare *Slå till.* — *Tillslående*, n. 4. (för alla bem.) o. *Tillslagnig*, f. 2. (för bem. 1 o. 2).

TILLSLÄPPA, v. a. 2. Lemna, utgifva något af sitt till en annans begagnande eller till ett bestämdt arbete. *Kalaset bekosta vi, han t-per rummen. T. materialier. Skräddaren t-per foder och sybehör.* — Äfv. *Släppa till.* — *Tillsläppning*, f. 2.

TILLSMETA, v. a. 1. 1) Med något smetigt ämne täta, tilltäppa; smeta igen. — 2) Smeta fast. — För begge bem. säges äfv. *Smeta till.* — *Tillsmetande*, n. 4. o. *Tillsmetning*, f. 2.

TILLSMÄLLA, v. a. 2. Slå igen något, så att det smäller. *T. en dörr.* — Vanligen *Smälla till.*

TILLSNÖRA, v. a. 2. Genom snörning tillsluta. *T. en kappsäck.* — Äfv. *Snöra till.* — *Tillsnörning*, n. 4. o. *Tillsnörning*, f. 2.

TILLSPETSA, v. a. 1. Göra spetsig ell. spetsigare. — *Tillspetsande*, n. 4. o. *Tillspetsning*, f. 2.

TILLSPIKA, v. a. 1. Tillsluta, stänga genom spikars isläende. *T. en likkista.* — Äfv. *Spika till.* — *Tillspikande*, n. 4.

TILLSPÄDA, v. a. 2. Tillblanda en vätska,, hvarigenom en annan utspädes.

TILLSPÄNNA, v. a. 2. Med spänne tillfästa. — Äfv. *Spänna till.* — *Tillspännande*, n. 4. o. *Tillspänning*, f. 2.

TILLSPÄRRÄ, v. a. 1. Stänga genom spärrning. *T. väg, gata.* — *Tillspärrande*, n. 4. o. *Tillspärrning*, f. 2.

TILLSPÖKA, v. a. 1. Se *Utspöka*. — Äfv. *Spöka till.*

TILLSPÖKNING, f. 2. Se *Utspökning*.

TILLSPÖRJA, v. a. 2. (böjes som *Spörja*) Se *Tillfråga*.

TILLSTAMPA, v. a. 1. Genom stampning hoppacka. *T. ett lergolf.* — Äfv. *Stampa till.* — *Tillstampning*, f. 2.

TILLSTOPPA, v. a. 1. Tappa genom något, som instoppas. *T. ett hål, en öppning. T. öronen*, äfv. (fig.) ej vilja lyssna till ens tal, framställningar, böner. (Fig. fam.) *T. munnen på någon*, förmå en att tiga. — Äfv. *Stoppa till.* — *Tillstoppande*, n. 4. o. *Tillstoppning*, f. 2.

TILLSTRÖMMA, v. n. 1. 1) Med stark fart, såsom en ström, tillflyta. *Vatnet t-de från alla kanter.* — 2) (fig.) Samlas till ett ställe i stort antal. *Folket t-de från alla kanter, för att höra honom.* — Äfv. för begge bem. *Strömma till.* — *Tillströmmande*, n. 4.

TILLSTUNDA, v. n. 1. (om tid) Närma sig, nalkas. *Vintern t-r.* — *T-nde*, part. pres. Brukas nästan adjektivt i samma mening som: Nästkommande. *T. April månad.*

TILLSYMMELSE, f. 3. (fam.) Första grofva tillformningen till något, första plan, utkast. Jfr *Stymmelse*.

TILLSTYRKA, v. a. 2. Styrka, råda en till något. *T. en att göra något. Jag hvarken till- eller afstyrker det.* — *Tillstyrkande*, n. 4.

TILLSTYRKAN, f. sing. indef. Styrkande, inrådan till något. *Det skedde på hans t.*

TILLSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) 1) Bekänna. *T. sanningen.* — *Syn.* Se *Bekänna*. — 2) Erkänna, medgifva. *Jag måste t., att du*